

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky **Mgr. J. N.**, bývajúcej v B., zastúpenej JUDr. M. D., advokátom v B., proti odporcom **1/ J. spol. s r.o. v konkurze, B., 2/ JUDr. I. T.**, správcovi konkurznej podstaty úpadcu J., spol. s r.o. v konkurze, B., **o určenie, že nájomný pomer k bytu sa neskončil**, vedenej na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 14 C 218/2006, o dovolaní odporcu 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 10. marca 2009 sp. zn. 14 Co 323/2007, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 10. marca 2009 sp. zn. 14 Co 323/2007 v napadnutej časti, v ktorej rozsudok okresného súdu zmenil a návrhu voči odporcovi 2/ vyhovel, ako aj vo výroku o náhrade trov konania medzi navrhovateľkou a odporcom 2/ **z r u š u j e** a vec mu v rozsahu zrušenia vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Banská Bystrica rozsudkom z 27. septembra 2007 č.k. 14 C 218/2006-68 zamietol návrh navrhovateľky, ktorým sa domáhala určenia, že jej nájomný pomer k bytu na M. výpoveďou z nájmu odporcu 1/ zo dňa 7.7.2005 neskončil. Navrhovateľku zaviazal zaplatiť odporcovi 2/ náhradu trov konania 4647 Sk do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia na účet jeho právneho zástupcu. Odporcovi 1/ náhradu trov konania nepriznal. Rozhodol tak z dôvodu, že navrhovateľka sa nebránila zákonným postupom podľa § 711 ods. 6 Občianskeho zákonníka a do troch mesiacov od doručenia výpovede nepodala návrh na neplatnosť výpovede súdu. Preto jej nájomný pomer zanikol. Súd prvého stupňa poukázal na to, že postup podľa ustanovenia § 711 ods. 6 Občianskeho zákonníka je vo vzťahu k ustanoveniu § 39 Občianskeho zákonníka špeciálnym ustanovením,

ktoré zabezpečuje ochranu nájomného pomeru k bytu. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Banskej Bystrici na odvolanie navrhovateľky rozsudkom z 10. marca 2009 sp. zn. 14 Co 323/2007 rozsudok okresného súdu, ktorým bol zamietnutý návrh vo vzťahu k odporcovi 1/, potvrdil. Rozsudok okresného súdu, ktorým bol zamietnutý návrh vo vzťahu k odporcovi 2/ zmenil a určil, že nájomný pomer k bytu č. X. na druhom poschodí bytového domu na M. č. X., súp. č. X. postaveného na parc. KN „C“ X., v k.ú. B., vedeného Správou katastra B. na LV č. X., ktorý vznikol na základe zmluvy o nájme zo dňa 1.2.2000 uzatvorenej medzi odporcom 1/ a navrhovateľkou, výpoveďou odporcu 1/ zo dňa 7.7.2005, neskončil. Odporcu 2/ zaviazal zaplatiť navrhovateľke trovy prvostupňového konania vo výške 99,58 € a trovy odvolacieho konania vo výške 99,58 € na účet jej právneho zástupcu do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že vec preskúmal bez nariadenia pojednávania v súlade s § 214 O.s.p. a napadnutý rozsudok vo vzťahu k odporcovi 1/ v zmysle § 219 O.s.p. potvrdil a vo vzťahu k odporcovi 2/ zmenil podľa § 220 O.s.p. Podľa skutkového stavu zisteného prvostupňovým súdom, z ktorého vychádzal aj odvolací súd, mal preukázané, že navrhovateľka využila predkupné právo v zmysle zák. č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov a požiadala o odkúpenie nájomného bytu za podmienok stanovených zákonom. Odporca 1/ ako prenajímateľ bytu žiadosť navrhovateľky neakceptoval a preto sa táto domáhala udelenia súhlasu za prenajímateľa prostredníctvom súdu. Po tom ako dostala právoplatný prvostupňový rozsudok zo dňa 14.8.2003 (jej návrhu bolo vyhovené – poznámka dovolacieho súdu), podala návrh na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností postupom podľa zák. č. 162/1995 Z.z. v znení neskorších predpisov. Dňa 2.9.2005 bolo navrhovateľke doručené uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 15 Co 33/2006–734 zo dňa 17.8.2005, z ktorého sa dozvedela, že odvolanie prenajímateľa podané v súdnom konaní bolo podané v lehote. Dňa 5.8.2005 bolo navrhovateľke doručené rozhodnutie Správy katastra B. zo dňa 25.7.2005, ktorým bol povolený vklad vlastníctva do katastra. Dňom 2.9.2005 sa teda navrhovateľka dozvedela o tom, že síce bol povolený vklad vlastníckeho práva k bytu, ale zároveň prvostupňové súdne rozhodnutie, ktorým bol udelený súhlas za prenajímateľa bytu na prevod vlastníctva k bytu, bolo napadnuté odvolaním účastníka konania v zákonom stanovenej odvolacej lehote. Odvolací súd za nespornú považoval aj skutočnosť, že odporca 1/ listom zo dňa 7.7.2005 doručil navrhovateľke výpoveď z nájmu bytu odôvodnenú § 711 ods. 1 písm. d/ Občianskeho zákonníka. Pokiaľ išlo o zamietnutie návrhu

voči odporcovi 1/, krajský súd sa stotožnil s právnym posúdením veci prvostupňovým súdom. Vzhľadom na prebiehajúce konkurzné konanie konštatoval nedostatok pasívnej legitimácie odporcu 1/. Nesúhlasil však s právnym posúdením veci súdu prvého stupňa voči odporcovi 2/, hoci s ním zisteným skutkovým stavom sa stotožnil. Dospel k záveru, že s ohľadom na právne účinky zmluvy o prevode vlastníctva bytu, ktoré vznikli ku dňu doručenia návrhu na vklad, t.j. 14.8.2003, keď rozhodnuté bolo 25.7.2005, navrhovateľke ani nemohla začať plynúť trojmesačná prekluzívna lehota na podanie návrhu na neplatnosť výpovede postupom podľa § 711 ods. 6 Občianskeho zákonníka, a to ani napriek tomu, že do plynutia tejto lehoty (zrejme 18.10.2005) už navrhovateľka prevzala uznesenie Krajského súdu Banská Bystrica, ktorým odvolací súd rozhodol, že odvolanie prenajímateľa je podané v lehote. Rozhodnutie Správy katastra B. o povolení vkladu vlastníckeho práva v prospech navrhovateľky bolo zrušené až právoplatnosťou rozhodnutia Úradu geodézie, kartografie a katastra SR zo dňa X. č.k. X.. Odvolací súd preto prisvedčil odvolateľke v tom, že v čase, kedy bola podaná výpoveď zo strany odporcu 1/ a v čase jej doručenia navrhovateľke, mohla sa táto dôvodne domnievať, že výpoveď bola podaná iným ako prenajímateľom bytu. Pretože v čase, kedy odporca 1/ dal navrhovateľke výpoveď z nájmu bytu, bola navrhovateľka vlastníčkou bytu, odporca 1/ nemal právny dôvod urobiť takýto právny úkon, ktorý by vyvolal právne účinky. Preto ani nemohla začať plynúť trojmesačná prekluzívna lehota na napadnutie výpovede v zmysle § 711 ods. 6 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd z týchto dôvodov napadnutý rozsudok okresného súdu zmenil a určil, že nájomný pomer k predmetnému bytu výpoveďou zo dňa 7.7.2005 neskončil tak, ako si to navrhovateľka v petite svojho návrhu uplatnila, keď na takomto určení mala nepochybne naliehavý právny záujem. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 224 ods. 2 O.s.p.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu, v časti v ktorej návrhu vyhovel, podal dovolanie odporcu 2/, ktorý navrhol buď rozhodnutie odvolacieho súdu v tejto časti zmeniť a návrh aj vo vzťahu k nemu zamietnuť a navrhovateľku zaviazať na zaplatenie trov konania alebo rozsudok odvolacieho súdu v napadnutej časti zrušiť a vec mu v tejto časti vrátiť na ďalšie konanie. Dovolanie odôvodnil tým, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a spočíva aj na nesprávnom právnym posúdení veci v zmysle § 241 ods.2 písm. c/ O.s.p. Poukazoval na tú skutočnosť, že predmetný návrh bol podaný dňa 18.12.2006 po vyhlásení konkurzu na majetok úpadcu J., spol. s r.o. a preto je predmetné konanie konaním týkajúcim sa majetku podliehajúceho konkurzu patriaceho úpadcovi J., spol. s r.o. Pritom po vyhlásení konkurzu sa

v zmysle § 47 ods. 4 zák. č. 7/2005 Z.z. v znení zmien a doplnkov (ZKR) môžu začať len také súdne konania, ktoré ZKR výslovne pripúšťa. Namietal, že navrhovateľka sa vlastníčkou predmetného bytu nikdy nestala z dôvodu absencie právne relevantného titulu, keďže rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 2. apríla 2003 č. k. 13 C 53/00-499 nenadobudol právoplatnosť, toto rozhodnutie bolo zrušené a súdne konanie o nahradenie vyhlásenia vôle J. spol. s r.o. nie je dodnes právoplatne skončené. Vlastníčkou sa nestala ani len dočasne z dôvodu zrušenia rozhodnutia správy katastra o povolení vkladu vlastníckeho práva v prospech navrhovateľky s účinkami ex tunc. Nebola a nemohla byť vlastníčkou predmetného bytu ani v čase doručenia výpovede z nájmu predmetného bytu zo dňa 7.7.2005. Navyše v tomto čase t.j. v čase doručenia výpovede z nájmu, ešte ani nebolo vydané nezákonné rozhodnutie správy katastra o povolení vkladu vlastníckeho práva navrhovateľky. Táto sa v čase doručenia výpovede ani len nemohla dôvodne domnievať, že je vlastníčkou predmetného bytu, keďže v zmysle § 4 ods. 1 písm. a/ a § 5 ods. 4 zák. č. 182/1992 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších priestorov, sa vlastníctvo bytu nadobúda na základe zmluvy o prevode vlastníctva bytu uzatvorenej medzi vlastníkom domu a vlastníkom bytu vkladom do katastra nehnuteľností. Správa katastra B. rozhodla o povolení vkladu vlastníckeho práva k predmetnému bytu v prospech navrhovateľky dňa 25.7.2005, pričom navrhovateľka prevzala toto rozhodnutie dňa 5.8.2005, teda až po prevzatí výpovede z nájmu bytu dňa 7.7.2005. Pritom dňa 2.9.2005, t.j. v čase plynutia prekluzívnej lehoty prestala byť dobromyseľná v tom, že jej predmetný byt patrí, keďže jej bolo doručené rozhodnutie krajského súdu z ktorého vyplývalo, že J. spol. s r.o. podala odvolanie včas. Dovolateľ poukazoval aj na to, že navrhovateľka zmeškala lehotu na napadnutie platnosti výpovede z nájmu bytu a preto jej nájomný pomer zanikol. Namietal aj to, že odvolací súd vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania, hoci podmienky v zmysle § 214 O.s.p. neboli splnené.

Navrhovateľka vo svojom vyjadrení navrhla dovolanie odporcu 2/ zamietnuť a zaviazať ho na zaplatenie trov dovolacieho konania. Poukazovala na to, že nebola splnená hypotéza § 47 ods. 4 ZKR, keďže konanie o určenie, že právny vzťah medzi navrhovateľkou a odporcom 2/ trvá, nie je konaním, ktorého výsledok by mohol smerovať proti majetku patriacemu do konkurznej podstaty. Za nedôvodnú považovala aj námietku dovolateľa o nesprávnom právnom posúdení veci. Rozhodnutie Správy katastra B., ktorým bol povolený vklad vlastníckeho práva k spornému bytu v jej prospech bolo zrušené až nadobudnutím právoplatnosti rozhodnutia Úradu geodézie, kartografie a katastra Slovenskej republiky dňa

X. s účinkami ex nunc a nie ex tunc. Výpoveď z nájmu bytu podal nevlastník a preto išlo o neplatný právny úkon, ktorý obchádzal zákon, bol v rozpore so zákonom ako aj s dobrými mravmi. Jej konanie vychádzalo zo súdneho rozhodnutia s vyznačenou doložkou právoplatnosti a preto nemôže byť postihovaná za procesné pochybenia orgánov, ktoré vo veci rozhodovali.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 238 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že dovolanie odporcu 2/ je podané opodstatnene.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Dovolanie je tiež prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.).

Podľa ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dovolanie možno odôvodniť len tým, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v ustanovení § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Najvyšší súd Slovenskej republiky je oprávnený rozhodnutie odvolacieho súdu preskúmať len v rozsahu, v ktorom bol jeho výrok napadnutý, pričom je viazaný uplatneným dovolacím dôvodom, vrátane toho, ako ho dovolateľ obsahovo vymedzil (§ 242 ods. 1 O.s.p.).

Dovolací súd nie je viazaný rozsahom dovolacích návrhov v prípadoch uvedených v ustanovení § 242 ods. 2 písm. a/ až d/ O.s.p. Ak nejde o vady uvedené v § 237 O.s.p., neprihliada na vady konania, ktoré neboli uplatnené v dovolaní, ibaže by tieto vady mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci

súdom, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1, veta druhá O.s.p., dovolací súd najskôr pristúpil k skúmaniu väd konania, v zmysle hore uvedeného, i keď ich dovolateľ osobitne nenamietal. Dospel k záveru, že konanie je postihnuté vadou, vyjadrenou v ustanovení § 237 písm. f/ O.s.p., nakoľko postupom odvolacieho súdu bola odporcovi 2/ odňatá možnosť konať pred súdom.

Predmetnému dôvodu dovolania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. sú vlastné tri pojmové znaky: 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. O taký prípad v prejednávanej veci ide z dôvodu, že odvolací súd pri prejednávaní a rozhodovaní veci postupoval v rozpore s právnymi predpismi (§ 213 ods. 2 O.s.p.) a odporcovi 2/ znemožnil uplatniť procesné práva priznané mu právnym poriadkom na zabezpečenie jeho práv a oprávnených záujmov.

Podľa § 213 ods. 2 O.s.p., ak je odvolací súd toho názoru, že sa na vec vzťahuje ustanovenie právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je pre rozhodnutie vo veci rozhodujúce, vyzve účastníkov konania, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili.

Dôvodová správa k zákonu č. 384/2008 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov k ustanoveniu § 213 ods. 2 O.s.p. uvádza, že navrhovaným ustanovením sa má v praxi zabrániť vydávaniu prekvapivých rozhodnutí. Bližšie zároveň odkazuje na výklad ustanovenia § 100 ods. 1 O.s.p. v zmysle ktorého, počas konania môže súd účastníkom uviesť, ako sa na základe doteraz tvrdených a preukazovaných skutočností javí právne posúdenie veci.

Občiansky súdny poriadok stojí na zásade predvídateľnosti rozhodnutí súdu. Predvídateľne je také rozhodnutie, ktorému predchádza predvídateľný postup pri konaní a rozhodovaní. Zákon ustanovuje, že účastníci by nemali byť zaskočení možným iným právnym posúdením veci súdom bez toho, aby im bolo umožnené tvrdiť skutočnosti významné z hľadiska sudcovho právneho názoru a navrhnúť k ich preukázaniu dôkazy. Sudcov iný právny názor, než je názor účastníkov konania môže súd účastníkom v priebehu konania oznámiť. Účelom oboznámenia účastníkov konania s tzv. predbežným právnym posúdením veci je zameranie dokazovania na sporné skutočnosti tak, aby sa vyslovený predbežný názor sudcu potvrdil alebo vyvrátil. To znamená, že inštitút tzv. predbežného právneho posúdenia veci sa uplatní iba v prípade rozhodovania o veci samej, t.j. o samotnom uplatňovanom návrhu.

Z obsahu rozhodnutia súdu prvého stupňa vyplýva, že tento návrh vo veci samej zamietol z dôvodu, že navrhovateľka sa nebránila zákonným postupom podľa § 711 ods. 6 Občianskeho zákonníka a do troch mesiacov od doručenia výpovede nepodala návrh na neplatnosť výpovede súdu. Preto jej nájomný pomer zanikol. Súd prvého stupňa poukázal aj na to, že postup podľa ustanovenia § 711 ods. 6 Občianskeho zákonníka je vo vzťahu k ustanoveniu § 39 Občianskeho zákonníka špeciálnym ustanovením, ktoré zabezpečuje ochranu nájomného pomeru k bytu.

Krajský súd, ktorý vo veci rozhodoval bez nariadenia pojednávania v zmysle § 214 ods. 2 O.s.p. a rozhodnutie voči odporcovi 2/ v merite veci zmenil a návrhu v tejto časti vyhovel, však nesúhlasil s právnym posúdením veci súdu prvého stupňa voči odporcovi 2/, hoci s ním zisteným skutkovým stavom sa stotožnil. Dospel k záveru, že s ohľadom na právne účinky zmluvy o prevode vlastníctva bytu, ktoré vznikli ku dňu doručenia návrhu na vklad,

t.j. 14.8.2003, keď rozhodnuté bolo 25.7.2005, navrhovateľke ani nemohla začať plynúť trojmesačná prekluzívna lehota na podanie návrhu na neplatnosť výpovede postupom podľa § 711 ods. 6 Občianskeho zákonníka, a to ani napriek tomu, že do plynutia tejto lehoty už navrhovateľka prevzala uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici, ktorým odvolací súd rozhodol, že odvolanie prenajímateľa je podané v lehote. Rozhodnutie Správy katastra B.o povolení vkladu vlastníckeho práva v prospech navrhovateľky bolo zrušené až právoplatnosťou rozhodnutia Úradu geodézie, kartografie a katastra SR zo dňa X. č.kX.. Odvolací súd preto prisvedčil odvolateľke v tom, že v čase, kedy bola podaná výpoveď zo strany odporcu 1/ a v čase jej doručenia navrhovateľke, mohla sa táto dôvodne domnievať, že výpoveď bola podaná iným ako prenajímateľom bytu, keďže bola ona vlastníčkou bytu. Preto ani nemohla začať plynúť trojmesačná prekluzívna lehota na napadnutie výpovede v zmysle § 711 ods. 6 Občianskeho zákonníka.

Pokiaľ však bol odvolací súd toho názoru, že sa na vec vzťahuje ustanovenie právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je pre rozhodnutie veci rozhodujúce, mal vyzvať účastníka konania (odporcu 2/), aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadril. Keďže tak neurobil, zatiaľ konanie vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Uvedená skutočnosť, že došlo v konaní k procesnej vade podľa § 237 písm. f/ O.s.p. je okolnosťou, pre ktorú musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (vrátane súvisiaceho rozhodnutia o trovách konania) vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou, nemôže byť považované za správne. Vzhľadom na dôvody, ktoré viedli k potrebe zrušiť rozhodnutie odvolacieho súdu v napadnutej časti, nezaoberal sa dovolací súd ďalšími námietkami odporcu 2/ uvedenými v dovolaní.

Napriek uvedenému však dovolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že pri zmene rozhodnutia súdu prvého stupňa odvolacím súdom (§ 220 O.s.p.) tento súd svojim rozhodnutím nahrádza napadnuté prvostupňové rozhodnutie. Preto obsah jeho písomne vyhotoveného rozhodnutia musí obsahovať zákonné náležitosti vyplývajúce z ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p. Súd v odôvodnení rozhodnutia sa musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení jednoznačne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Niet v ňom miesta pre

dohady a domnienky. Účelom odôvodnenia rozsudku je predovšetkým preukázať jeho správnosť a odôvodnenie musí byť i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutí súdu, t.j. musí byť preskúmateľné.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva aj z ustálenej judikatúry ESĽP. Judikatúra tohto súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa aj Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Dovolací súd preto poukazuje na to, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu je tak vadou konania, ktorou sa odníma účastníkovi možnosť riadne konať pred súdom, pričom existencia tejto vady zakladá dôvodnosť dovolania a jej dôsledkom je vo všeobecnosti zrušenie rozhodnutia vydaného v konaní ňom postihnutom.

Dovolací súd preto z vyššie uvedených dôvodov napadnutý rozsudok odvolacieho súdu v časti napadutej dovolaním zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 243 b ods. 1 O.s.p.).

V novom rozhodnutí rozhodne súd znovu aj o trovách pôvodného a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 9. júna 2010

JUDr. Vladimír Magura, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Adriána Borovská